

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha, v právní věci žalobce: **REKO media**, se sídlem 763 15 Slušovice, Veselá 239, IČ 26930919, zast. Mgr. Liborem Šlampou, bytem 760 01 Zlín 1, Obeciny XIV 4038, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem 761 90 Zlín, tř. T. Bati 21, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Mgr. L. Š., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2015, č. j. KUZL 55393/2015, sp. zn. KUSP 49754/2015 ÚP-Vác

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 16. 9. 2015, č. j. KUZL 55393/2015, sp. zn. KUSP 49754/2015 ÚP-Vác, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce, Mgr. Libora Šlampy.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkumu ve výroku tohoto rozsudku pod bodem I. uvedeného odvolacího rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti předchozímu prvostupňovému správnímu rozhodnutí Městského úřadu Otrokovice, odbor stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) č. 46/2015 ze dne 12. 6. 2015, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „stavba pro reklamu“ (dále také jen „stavba“) na pozemku stavební parcela č. x, zastavěná plocha a nádvoří v k. ú. Kvítkovice u Otrokovic. Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo předchozí rozhodnutí stavebního úřadu zároveň potvrzeno.

[2] Obě citovaná správní rozhodnutí dovodila, že umístění stavby je v rozporu s požadavky zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“) a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území a s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popř. s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení [viz ust. § 90 písm. c) a e) stavebního zákona]. Tzv. podkladovým rozhodnutím pro citovaná správní rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu byly jím předcházející rozhodnutí stavebního úřadu č. 241/2014 ze dne 29. 1. 2015 a navazující odvolací rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2015, č. j. KUZL 21597/2015, sp. zn. KUSP 19646/2015 ÚP-Vác. Tímto rozhodnutím stavebního úřadu došlo k zamítnutí žádosti žalobce o povolení výjimky podle ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona, z ust. § 21 odst. 4 Vyhlášky č. 501/2006 Sb. o obecných požadavcích na využívání území, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „Vyhláška“). Navazující rozhodnutí žalovaného zamítlo odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí stavebního úřadu a toto zároveň potvrdilo.

II. Obsah žaloby

[3] Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí o výjimce je zatíženo vadou, neboť stavební úřad bez náležité argumentace dovodil, že navrhovaná stavba pro reklamu představuje zásadní zdroj rušení provozu, pouze s obecným odkazem na ust. § 35 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Z pouhého obecného odkazu na citované ustanovení stavební úřad spekulativně vyvodil, že umístění stavby je v rozporu s ust. § 24d odst. 1 Vyhlášky. Takový závěr však nebyl řádně odůvodněn. Žalobce v rámci správního řízení poskytl stavebnímu úřadu podrobnou technickou dokumentaci, projekt stavby i celkovou situaci s umístěním stavby ve vztahu k sousedním pozemkům. Projektová dokumentace je vypracovaná autorizovaným inženýrem v oboru pozemní stavby. Z dokumentace nevyplývá, že by byla vypracovaná v souladu s příslušnými normami. Stavební úřad neprokázal, že okolí bude obtěžováno hlukem a světlem nadlimitními

hodnotami, že umístění stavby bude realizováno např. v rozhledových trojúhelnících a bude docházet k záměně s dopravními značkami, čímž by došlo k ohrožení bezpečnosti provozu. Stejně tak stavební úřad neprokázal, že stavba pro reklamu bude narušovat charakter prostředí. Obecné konstatování, že umístění stavby nevyhovuje ust. § 21 odst. 4 Vyhlášky, a tudíž nesplňuje požadavek podle ust. § 90 písm. c) stavebního zákona nelze považovat za prokázání skutečného stavu věci. Stavební úřad odůvodňuje své rozhodnutí pouhým odkazem na zákonná ustanovení a na rozhodnutí o výjimce, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Nedošlo tak v potřebném rozsahu ke zjišťování rozhodných skutečností a došlo k porušení ust. § 2 a 3 správního řádu.

[4] Při posuzování žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby se stavební úřad odvolával na ust. § 132 odst. 3 stavebního zákona, ve spojení s blíže nekonkretizovanými námitkami účastníků řízení týkajícími se silničního provozu na komunikacích v okolí navrhované stavby a spekulativně dovodil, že by případnou realizací mohlo dojít ke zhoršení dopravní bezpečnosti, což není v souladu s veřejným zájmem. Z tohoto obecného konstatování není zřejmé, jaký konkrétní veřejný zájem stavební úřad se stavbou pro reklamu spojuje. Došlo tak k jednání rozpornému s ust. § 132 odst. 5 stavebního zákona. Realizace stavby nebyla zahájena a nachází se pouze ve formě záměru. Žalobce nikterak nerozporuje oprávnění stavebního úřadu konat ve veřejném zájmu dozor a činnosti k provádění kontrolních prohlídek stavby apod. Stavební úřad a žalovaný však pochybili v tom, že v jejich argumentaci byl pouze obecný odkaz a dále nesprávná aplikace ust. § 132 odst. 3 stavebního zákona, ve spojení s ust. § 90 písm. e) tohoto zákona. Uvedeným postupem došlo rovněž k porušení ust. § 2 a 3 správního řádu.

[5] Žalobce dále namítal, že v rozporu s tvrzením žalovaného a stavebního úřadu je řešení předběžné otázky součástí územního řízení a odmítnutí stavebním úřadem, resp. žalovaným, zabývat se vznesenými námitkami ve věci žádosti o výjimku v řízení o umístění stavby není správné. Ve vztahu k rozhodnutí o výjimce žalobce namítal, že Ministerstvo dopravy podle § 40 zákona o pozemních komunikacích jako dotčený orgán vydává podle ust. § 31 správní rozhodnutí ve věci zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu. Ministerstvo dopravy nemůže být dotčeným orgánem, neboť pozemek, na němž žalobce žádá stavbu umístit, se v silničním ochranném pásmu nenachází. Tuto skutečnost nerozporuje stavební úřad ani žalovaný. Rozhodnutí o výjimce bylo vydáno v rozporu s ust. § 169 odst. 6 stavebního zákona, ve spojení s ust. § 136 správního řádu a je tak rozporné s ust. § 2 a 3 správního řádu, přičemž opírá-li se stavební úřad při vydání územního rozhodnutí o takto vadou ztížené rozhodnutí o výjimce, je ztíženo vadou i rozhodnutí vydané v územním řízení.

[6] Ve vztahu k rozhodnutí o výjimce žalobce dále namítal, že stavební úřad argumentuje ohrožováním bezpečnosti s poukazem na ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. o silničním provozu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“). Posuzovaná stavba však nezabavuje řidiče povinnosti věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný se ve vztahu k ohrožení bezpečnosti odvolával na ust. § 35 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, kdy bez dalšího jako zdroj rušení uvedl stavbu pro reklamu. V tomto ustanovení však není uvedeno, že stavba pro reklamu je zdrojem ohrožení a rušení silničního

provozu. Došlo k vydání rozhodnutí s neurčitým odůvodněním, dále k nesprávné aplikaci ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona, ve spojení s ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona i silničním provozu a § 35 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Uvedeným postupem tak došlo k porušení ust. § 2 a 3 správního řádu.

[7] Žalobce dále namítal, že je chybná úvaha stavebního úřadu, který na základě nesprávné aplikace ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona, ve spojení s ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu dovodil, že umístění stavby je rozporné s ust. § 24d odst. 1 Vyhlášky a nesplňuje podmínky dané ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona. Úvaha žalovaného s odkazem na obecná a ničím nepodložená zákonná ustanovení je nepřezkoumatelná. Napadená správní rozhodnutí byla vydána na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a rozhodnutí jsou nedostatečně odůvodněna.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[8] V písemném vyjádření k žalobě setrval žalovaný na skutkových a právních důvodech, které jej vedly k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, odmítl námitky žalobce směřující do nepřezkoumatelnosti, resp. nedostatečného odůvodnění žalobou napadených správních rozhodnutí a dále doplnil, že žalobní námitky byly žalobcem opakovaně uváděny i v průběhu správního řízení u stavebního úřadu, v podaném odvolání a jeho doplnění a byly řádně vypořádány s tím, že tyto námitky nebyly shledány důvodnými. Žalovaný na závěr doplnil, že pro územní řízení bylo vyřešení předběžné otázky povolení či nepovolení žalobcem požadované výjimky podkladem, a proto se správní orgány obou stupňů při rozhodování o žádosti o umístění stavby vypořádávaly s podkladovými rozhodnutími o zamítnutí žádosti o udělení výjimky a navazujícím odvolacím rozhodnutím žalovaného. V rámci územního řízení však nebylo možné řešit námitky proti pravomocnému rozhodnutí o zamítnutí výjimky, neboť udělení výjimky nebylo předmětem vedeného územního řízení. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[9] Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, 68 a 70 s.ř.s.).

[10] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného (včetně jemu předcházejícímu rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 12. 6. 2015) a dále pak i rozhodnutí o zamítnutí výjimky ze dne 29. 1. 2015, vydaného stavebním úřadem a navazující odvolací rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2015 (jak jsou konkretizována v části I. odůvodnění tohoto rozsudku), jež soud přezkoumával jako tzv. podkladová rozhodnutí, ve vztahu k rozhodnutím o žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Vyšel přitom z rozsudků rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 – 113, z něhož vyplývá, že rozhodnutím o výjimce v převážné většině případů nedochází ke konečnému zásahu do práv účastníků a z pohledu teorie se jedná o subsumovaný správní akt, který se svou povahou podobá závazným stanoviskům, vydávaným podle ust. § 149 správního řádu; teprve výsledek „hlavního řízení“, pro jehož účely žadatel o

povolení výjimky usiluje, je způsobilý skutečného (kvalifikovaného) zkrácení práv účastníků řízení.

[11] Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8As 8/2011 – 66, vydaného pod Sb.NSS č. 2908/2013, vyplývá, že rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu zpravidla nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob samo o sobě, ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je rozhodováno o celém předmětu řízení. Takové rozhodnutí lze proto soudně přezkoumat pouze v režimu § 75 odst. 2 s.ř.s. Samostatně soudně přezkoumatelným ve smyslu ust. § 65 s.ř.s. by bylo rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu pouze v případě, pokud by po jeho vydání nebylo k uskutečnění příslušného stavebního záměru třeba žádného navazujícího úkonu stavebního úřadu.

[12] V nyní projednávané věci citovaná rozhodnutí o výjimce nezaložila sama o sobě práva a povinnosti fyzických či právnických osob, ale došlo k tomu až v rámci řízení o žádosti o umístění stavby. Soud proto v mezích žalobních bodů přezkoumal jak rozhodnutí vydaná v řízení o žádosti o umístění stavby, tak rozhodnutí vydaná v řízení o žádosti o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu. Žalobce, jak je uvedeno v rekapitulaci obsahu žaloby, polemizuje s oběma typy rozhodnutí.

[13] Krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, za splnění podmínek vyplývajících z ust. § 51 s.ř.s.

[14] Soud se nejprve zabýval námitkami směřujícími vůči rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu ve věci žádosti žalobce o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu.

[15] Důvodem, proč žalobce podal dne 6. 12. 2013 žádost o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu, je skutečnost, že předmětnou stavbu žádal umístit na pozemku stavební parcela č. x v k. ú. Kvítkovice u Otrokovic se stavbou rodinného domu č. p. x. Podle ust. § 21 odst. 4 Vyhlášky přitom platí, že na pozemcích staveb pro bydlení lze kromě stavby pro bydlení umístit stavbu nebo zařízení související s bydlením či bydlení podmiňující a provést terénní úpravy potřebné k řádnému a bezpečnému užívání pozemku, staveb a zařízení na nich, není-li z prostorových a provozních důvodů možno zabezpečit uvedené funkce ve stavbě pro bydlení. Na pozemcích rodinných domů lze dále umístit jednu stavbu pro podnikatelskou činnost do 25 m² zastavěné plochy a do 5 m výšky s jedním nadzemním podlažím, podsklepenou nejvýše do hloubky 3 m.

[16] Jelikož předmětná stavba je konstruována více než 5 m nad povrchem terénu a jedná se o stavbu pro podnikatelskou činnost ve smyslu citovaného ust. § 21 odst. 4 Vyhlášky, nebylo by možné vydat kladné rozhodnutí o návrhu na umístění této stavby. Podle ust. § 26 Vyhlášky přitom platí, že za podmínek stanovených ust. § 169 stavebního zákona je možná výjimka z ust. § 21 odst. 4 Vyhlášky.

[17] Podle ust. § 169 odst. 1 stavebního zákona platí, že právnické a fyzické osoby a příslušné orgány veřejné správy jsou povinny při územně plánovací a projektové činnosti, při

povolování, provádění, užívání a odstraňování staveb respektovat záměry územního plánování a obecné požadavky na výstavbu [§ 2 odst. 1 písm. e)] stanovené prováděcími právními předpisy.

[18] Podle ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona platí, že výjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchýleně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohroží bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.

[19] Podle ust. § 169 odst. 3 věta druhá stavebního zákona platí, že o výjimce z obecných požadavků na využívání území při stanovení požadavků na vymezení pozemků a umístění staveb na nich rozhoduje stavební úřad příslušný rozhodnout ve věci.

[20] Podle ust. § 169 odst. 5 stavebního zákona platí, že řízení o výjimce se vede na žádost buď samostatně, nebo může být spojeno s územním, stavebním nebo jiným řízením podle tohoto zákona; nemusí však být ukončeno společným správním aktem.

[21] Podle ust. § 169 odst. 6 stavebního zákona platí, že rozhodnutí o povolení výjimky nebo odchylného řešení podle odst. 2 – 5 lze vydat jen v dohodě nebo se souhlasem dotčeného orgánu, který hájí zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů, kterých se odchylné řešení týká.

[22] Podle ust. § 24d odst. 1 Vyhlášky platí, že stavby pro reklamu a reklamní zařízení se nesmí umísťovat tak, aby narušovaly architektonický, urbanistický nebo pietní charakter prostředí, ohrožovaly-li bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a drahách, obtěžovaly okolí, zejména obytné prostředí, hlukem nebo světlem nad limitní hodnoty stanovené jinými právními předpisy. Z ust. § 26 citované Vyhlášky přitom vyplývá, že výjimka z tohoto ustanovení Vyhlášky není možná.

[23] Ze shora citovaných ustanovení právních předpisů vyplývá, že pro to, aby mohla být žádost o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu povolena, bylo třeba, aby se v případě stavebního záměru žalobce jednalo o jednotlivý odůvodněný případ, existuje zde možnost, že prováděcí předpis – Vyhláška povolení takovéto výjimky výslovně umožňuje, povolením výjimky by nedošlo k ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob, sousedních pozemků nebo staveb, řešením podle povolené výjimky by muselo být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu a další podmínkou je, že rozhodnutí o povolení výjimky je možné vydat jen po dohodě nebo se souhlasem dotčeného orgánu, který hájí zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů, kterých se odchylné řešení týká.

[24] **Prvostupňové správní rozhodnutí, které zamítlo žádost o výjimku** (vydané stavebním úřadem dne 29. 1. 2015 pod č. j. SÚ/53235/2014/KRN), obsahuje následující úvahy uvedené v tomto odstavci odůvodnění rozsudku. Rozhodnutí dovodilo, že důvody žalobce vedoucí k podání žádosti o povolení výjimky nejsou dostatečně přesvědčivé v tom, že

by v případě vydání povolení bylo dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu. Stavební úřad vytýkal žalobci, že nedoložil své tvrzení, že stavbou nebude ohrožena bezpečnost, ochrana života a zdraví osob, sousední pozemky nebo stavby. Stavební úřad dále vyslovil, že s ohledem na skutečnost, že je navrženo umístění stavby pro reklamu v blízkosti komunikací R55, I/49 a rampy R55, lze předpokládat, že případné informace umístěné na stavbě pro reklamu, mají být především vnímány osobami, které dané komunikace využívají, tj. řidiči. Na tento fakt reagovalo v průběhu řízení jak Ministerstvo dopravy ČR jako dotčený orgán, tak Ředitelství silnic a dálnic ČR, správa Zlín jako účastník řízení. Z jejich vyjádření vyplývá, že v případě umístění stavby pro reklamu v místě a rozsahu, jak je navrhována, představuje tato stavba zásadní zdroj rušení provozu na silnici I/49 a R55 ve smyslu ust. § 35 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Ministerstvo dopravy ČR jako dotčený orgán s rozhodnutím o výjimce v daném případě nesouhlasí. Současně oba uvedené subjekty upozornily na ust. § 24d odst. 1 Vyhlášky, které uvádí, že stavby pro reklamu a reklamní zařízení se nesmí umísťovat tak, aby ohrožovaly bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Stavební úřad dospěl k názoru, že umístěním stavby by došlo k ohrožení bezpečnosti silničního provozu, neboť stavba slouží k umístění reklamy a cílem reklamy je upoutat pozornost. Stavba by tedy upoutávala pozornost účastníků silničního provozu a mohla by být příčinou dopravní nehody, v konečném důsledku se smrtelnými následky. Stavební úřad se neztotožnil s vyjádřením žalobce, že umístěním stavby pro reklamu nebudou bezpečnost, ochrana života a zdraví nijak ohroženy. Stavební úřad poukázal na ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích, které ukládá řidičům povinnost věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích. Stavební úřad dovodil, že předmětná stavby by narušovala plnění citovaných zákonem uložených povinností. Stavební úřad dále vyšel z ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona, z něhož zdůraznil, že povolit výjimku lze jen v případě, že se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob. V okolí uvažované stavby pro reklamu jsou zemědělsky obdělávané pozemky, provozovna autoservisu a především komunikace I/49 a R55. V daném úseku došlo již k realizaci staveb, které jsou součástí stavby, jako východního obchvatu města Otrokovice. Maximální povolená rychlost bude po dokončení východní části obchvatu Otrokovice v daném úseku silnice R55 130 km/1 h, u silnice S I/49 90 km/1 h a u silnice S III/4973 90 km/1 h. Tyto komunikace patří v současné době k velmi frekventovaným a lze předpokládat, že se dokončením jihovýchodní části obchvatu Otrokovice intenzita provozu zvýší. Stavební úřad se ztotožnil s názorem Ministerstva dopravy ČR a Ředitelství silnic a dálnic ČR, správa Zlín, v jejichž kompetenci je sledování a zabezpečování provozu na komunikacích 1. třídy a rychlostních komunikacích s tím, že nejsou splněny veškeré zákonné podmínky pro rozhodnutí o výjimce. Umístěním stavby může dojít k ohrožení bezpečnosti, zdraví a životů osob užívajících stavby – komunikace, které jsou v blízkosti stavby pro reklamu. Konkrétně se jedná o menší rozlišovací schopnost řidičů ve vnímání dopravního značení na předmětných komunikacích a možnost narušení jejich pozornosti a vnímání provozu. Proto by podle stavebního úřadu nebylo dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu. Stavební úřad dále vyslovil, že není splněn ani předpoklad pro vydání rozhodnutí o povolení výjimky ve smyslu ust. § 169 odst. 6 stavebního zákona, neboť podmínkou pro vydání rozhodnutí o povolení výjimky je dohoda nebo souhlas dotčeného orgánu, který hájí zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů, kterých se odchýlné řešení týká. Stavební úřad dovodil, že v dané věci je dotčeným orgánem Ministerstvo dopravy ČR, které sdělilo, že žádosti žalobce nedoporučuje vyhovět. Stavební úřad dále dospěl

k závěru, že předmětnou stavbou nedojde k zásadnímu zhoršení kvality prostředí vzhledem k okolním stavbám a zemědělsky obhospodařovaným pozemkům, přičemž tento názor se netýká, okolních dopravních staveb. Z hlediska volby lokality území, v místě křížení tří dopravně velmi zatížených komunikací, je umístění vhodné z komerčního pohledu vnímání reklam umístěných na stavbě, ale zcela nevhodné z pohledu účastníků silničního provozu. Z hlediska rozměru stavby se jedná jednoznačně o dominantní stavbu vzhledem k okolní zástavbě. Tato dominantnost bude mít negativní dopad na účastníky silničního provozu, stejně jako situování stavby. Z hlediska bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků nebo staveb jde o stavbu představující zásadní zdroj rušení provozu na okolních komunikacích, čímž dojde ke vzniku bezpečnostního rizika majícího vliv na ochranu zdraví a života uživatelů okolních komunikací. Tím nejsou splněny obecné požadavky na výstavbu, především požadavek na bezpečnost, ochranu zdraví a života osob, sousedních pozemků a staveb. Stavební úřad také reagoval na námitku žalobce, že v okolní zástavbě jsou obdobné stavby povolovány. Stavební úřad k této námitce uvedl, že žalobcem poukazovaná reklamní zařízení svými rozměry, technickým provedením, výškovým uspořádáním a umístěním nejsou totožná se stavbou, která je předmětem správního řízení a k umístění těchto reklamních zařízení neměl žádný z dotčených orgánů, v jejichž kompetenci jsou vyjádření ke stavbám v blízkosti dálnic, rychlostních komunikací a silnic 1. třídy, negativní připomínky.

[25] V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení výjimky žalobce především namítal neurčitost a spekulativnost stavebním úřadem dovozených závěrů, které podle žalobce nebyly opřeny o zjišťování relevantních skutečností. Stavební úřad podle žalobce nedostatečně doložil, jak by předmětná stavba ohrožovala účastníky silničního provozu (např. vzhledem k rozměrům stavby). Žalobce poukázal, že v dané lokalitě již existují řádně povolené a umístěné stavby pro reklamu, navrhovaná stavba nebude činit žádnou výjimku, přičemž v rozhodnutí stavebního úřadu není uvedeno, v čem je posuzovaná stavba odlišná od stávajících a nad jejich míru že by ohrožovala bezpečnost. Žalobce dále v odvolání namítal, že pozemek, na němž má být stavba umístěna, se nachází mimo ochranné pásmo rychlostní komunikace a v souvisle zastavěném území, a není proto zřejmé, na základě jakého zákonného ustanovení zařadil stavební úřad Ministerstvo dopravy jako dotčený orgán. Absence dohody nebo souhlasu Ministerstva dopravy proto není podstatná a žádost o výjimku není s ust. § 169 odst. 6 stavebního zákona v kolizi. Stavební úřad přitom postupoval nad rámec kompetencí určených mu zákonem. Z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, v čem stavební úřad kromě obecného konstatování spatřuje rozpor s ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona a s ust. § 24d odst. 1 Vyhlášky. Udělení výjimky se netýká technického a konstrukčního řešení stavby pro reklamu, stavba se nachází na přehledném úseku mimo rozhledové trojúhelníky. Výška stavby pro reklamu nemůže nijak negativně ovlivnit současný stav, přičemž žalobce odkázal na obdobné stavby pro reklamu již umístěné u komunikací I/49 a R55 i v totožné zástavbě.

[26] V odůvodnění druhostupňového správního rozhodnutí týkajícího se žádosti o výjimku žalovaný uvedl, že žalobcem namítané skutečnosti v odvolání a v odůvodnění žádosti dostatečně přesvědčivě neodůvodňují tuto žádost tak, aby bylo možné výjimce vyhovět. Povinností stavebního úřadu je především předmětnou žádost zkoumat pohledem ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona, který stanoví, že povolením výjimky nesmí být ohrožena bezpečnost, ochrana zdraví a život osob a sousední pozemky nebo stavby, přičemž řešením

podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu. Stavební úřad v dostatečném rozsahu odůvodnil, že umístěním stavby by mohlo dojít k ohrožení bezpečnosti silničního provozu, zdraví a životů osob užívajících přilehlé komunikace či k případnému narušování okolních pozemků a staveb (osvětlením reklamy). Žalovaný dále odkázal na argumentaci stavebního úřadu týkající se vypořádání námítky žalobce ohledně schválení umístění obdobných staveb pro reklamu v okolí. K námitce žalobce, že pozemek, na němž má být stavba umístěna, se nachází mimo ochranné pásmo rychlostní komunikace a v souvisle zastavěném území obce a tudíž dotčeným orgánem, který se měl k věci vyjadřovat, nemohlo být Ministerstvo dopravy, žalovaný uvedl, že příslušným k posouzení uvedených tvrzení je silniční správní úřad na základě kategorie předmětné komunikace. Případná skutečnost, že stavební úřad ve vedeném řízení přiřadil Ministerstvu dopravy či Krajskému úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství postavení dotčeného orgánu nadbytečně, neznamená takové porušení právních předpisů, které by bylo důvodem pro zásah do rozhodnutí stavebního úřadu. Navíc v průběhu vedeného řízení se k projednávání žádosti o povolení předmětné výjimky vyjádřilo právě Ministerstvo dopravy s tím, že žádosti nedoporučuje vyhovět, z čehož lze usuzovat, že je projednávanou věcí dotčeno. K tomu žalovaný dále uvedl, že z vydaného rozhodnutí je zřejmé, že stavební úřad přiloženou žádost přezkoumal především z hledisek stanovených v § 169 odst. 2 stavebního zákona a vzhledem k tomu, že z ust. § 169 odst. 6 tohoto zákona vyplývá, že rozhodnutí o povolení výjimky nebo odchýlného řešení podle odst. 2 – 5 lze vydat jen v dohodě nebo se souhlasem dotčeného orgánu, který hájí zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů, kterých se odchýlné řešení týká, bylo povinností stavebního úřadu rozhodnout rovněž v souladu s vyjádřením Ministerstva dopravy ze dne 9. 12. 2014, č. j. 488/2013-120/STSP/16.

[27] Soud se nejprve zabýval **námitkami směřujícími proti rozhodnutím týkajícím se žádosti o výjimku**. Ze shora uvedené rekapitulace citovaných správních rozhodnutí vyplývají dva stěžejní důvody, pro které byla žádost zamítnuta, a to úvaha, že předmětná stavba je způsobilá ohrozit bezpečnost a tím i ochranu zdraví a života účastníků silničního provozu na pozemních komunikacích R55, I/49 a III/4973 a dále skutečnost, že s povolením výjimky vyslovil nesouhlas dotčený orgán ve smyslu ust. § 169 odst. 6 stavebního zákona, jímž je Ministerstvo dopravy. Z uvedeného důvodu také nemohlo být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.

[28] Ze shora citovaných ustanovení stavebního zákona a Vyhlášky vyplývá, že podmínkou pro možnost povolení výjimky je skutečnost, že jejím povolením nedojde k ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků nebo staveb a výjimkou musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu. V uvedeném případě stavební úřad posuzoval účel sledovaný obecnými požadavky na výstavbu optikou Vyhlášky.

[29] V ust. § 20 odst. 1 Vyhlášky je upraveno, že v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území je obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek, jejich využívání a umísťování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území. Stavební úřad ani žalovaný nedovodil, že by tento požadavek byl rozporný s předmětnou žádostí.

[30] V rámci požadavků na využití území, resp. na umístování staveb, je v ust. § 24d odst. 1 Vyhlášky mj. uvedeno, že stavby pro reklamu a reklamní zařízení se nesmí umísťovat tak, aby ohrožovaly bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, obtěžovaly okolí, zejména obytné prostředí hlukem nebo světlem nad limitní hodnoty stanovené jinými právními předpisy. Stavební úřad i žalovaný z důvodů shora uvedených dovodili, že předmětná stavba, jenž je stavbou pro reklamu, ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (obtěžování okolí hlukem nebo světlem nad limitní hodnoty stanovené jinými právními předpisy dovozeno nebylo). Stavební úřad i žalovaný dovodili, že by povolením výjimky došlo k porušení ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož platí, že výjimku lze udělit pouze v případě, pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Stavební úřad i žalovaný v odůvodnění svých rozhodnutí vylíčili, z jakých skutkových důvodů podle jejich názoru umístěním stavby dojde k ohrožení bezpečnosti účastníků silničního provozu na přilehlých komunikacích a k ohrožení ochrany zdraví a života osob na nich se pohybujících. Dovodili v této souvislosti, že dotčeným orgánem ve smyslu ust. § 169 odst. 6 stavebního zákona je Ministerstvo dopravy ČR.

[31] Z obsahu připojeného správního spisu a z odůvodnění citovaných správních rozhodnutí vyplývá, že si správní orgány dostatečně nevyjasnily, zda je skutečně Ministerstvo dopravy ČR dotčeným orgánem ve smyslu ust. § 169 odst. 6 stavebního zákona, a zda tedy důvod, že žádosti nelze vyhovět pro nesouhlasné stanovisko Ministerstva dopravy ČR může z hlediska zákonnosti obstát. Z obsahu odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení výjimky i z odůvodnění navazujícího odvolacího rozhodnutí vyplývá, že uvedené nesouhlasné stanovisko Ministerstva dopravy ČR bylo spojováno především s otázkou ohrožení bezpečnosti účastníků silničního provozu na přilehlých komunikacích (např. odst. 1 na str. 9 odvolacího rozhodnutí žalovaného). Ve správních spisech je založeno celkem 5 listin Ministerstva dopravy (první až třetí níže uvedená listina ve správních spisech týkajících se řízení o umístění stavby, čtvrtá a pátá listina ve správních spisech týkajících se řízení o žádosti o povolení výjimky), a to ze dne 24. 7. 2013, zn. 488/2013-120-STSP/5, ze stejného dne zn. 488/2013-120-STSP/6, ze dne 31. 10. 2013, zn. 465/2013-910-IPK/2 a ze dne 23. 1. 2014, zn. 465/2013-910-IPK/4 a ze dne 9. 12. 2014, zn. 488/2013-120-STSP/16. Prvně zmiňovaná listina je adresovaná žalobci a je reakcí na jeho žádost o stanovisko, zda pozemek p. č. x v k. ú. Kvítkovice se nachází v ochranném silničním pásmu rychlostní silnice R55, nebo zda jsou splněny podmínky pro souvisle zastavěné území obce ve smyslu ust. § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. V této listině Ministerstvo dopravy sdělilo, že dotčený pozemek se nachází v souvisle zastavěném území obce pro účely určení silničního ochranného pásma rychlostní silnice, neboť jsou splněny podmínky stanovené v ust. § 30 odst. 3 písm. a) a b) zákona o pozemních komunikacích. V druhé zmiňované listině stejného data je reagováno Ministerstvem dopravy žalobci na jeho žádost o stanovisko Ministerstva dopravy jako vlastníka rychlostní komunikace R55 pro účely územního řízení ve věci realizace stavby pro reklamu tak, že ačkoliv je podle ust. § 9 zákona o pozemních komunikacích vlastníkem rychlostní silnice jako I. třídy Česká republika, výkon některých vlastnických práv a povinností státu jako vlastníka silnic I. třídy převedlo Ministerstvo dopravy na Ředitelství silnic a dálnic. Vzhledem k tomu sděluje Ministerstvo dopravy žalobci, aby svoji žádost adresoval na Ředitelství silnic a dálnic, správu Zlín. V listině ze dne 31. 10. 2013 sděluje Ministerstvo dopravy žalobci, že z hlediska územního

plánování se navržený reklamní poutač typu BIG BOARD nachází v ploše 200 m širokého koridoru PK 02 vymezeného Zásadami územního rozvoje Zlínského kraje určeného pro realizaci veřejně prospěšné stavby rychlostní silnice R55 Otrokovice, obchvat JV. Ministerstvo dopravy podle ust. § 40 odst. 2 písm. g) zákona o pozemních komunikacích uplatňuje z hlediska řešení rychlostní silnice R55 a silnice I/49 závazné stanovisko: s ohledem na výše uvedené ministerstvo nesouhlasí s realizací navrhovaného reklamního zařízení. V listině Ministerstva dopravy adresované žalobci dne 23. 1. 2014 je uvedeno, že žalobce požádal o změnu stanoviska z 31. 10. 2013, zn. 465/2013-910-IPK/2. Ministerstvo dopravy žalobci sdělilo, že při uplatnění tohoto stanoviska vycházelo ze Zásad územního rozvoje Zlínského kraje, kde je podle grafické přílohy dotčená lokalita uvedena v koridoru PK 02. Ministerstvo ovšem uznává názor Odboru územního plánování a stavebního řádu Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 2. 1. 2014, že v měřítku ZÚR ZK 1:100 000 nelze přesně identifikovat jednotlivé parcely a podrobnější podklady pro identifikaci ministerstvo nemělo k dispozici. Ministerstvo dále sdělilo, že respektuje schválenou změnu č. 17 ÚP Otrokovice z r. 2006, kterou byla dotčená lokalita vymezena jako součást zastavěného území obce a dnešní funkční využití je proto z hlediska územního plánu posuzováno jako stav. V listině Ministerstva dopravy ze dne 9. 12. 2014, č. j. 488/2013-120/STSP/16, je uvedeno, že žádosti žalobce o povolení výjimky nedoporučuje vyhovět, neboť předmětné reklamní zařízení představuje zásadní zdroj rušení provozu na silnicích I/49 a R55 ve smyslu ust. § 35 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích (bez dalšího odůvodnění, poznámka soudu). Z uvedených listin a z předmětných správních rozhodnutí není možno dovodit, z jakých skutkových a právních důvodů by Ministerstvo dopravy mělo být dotčeným orgánem ve smyslu ust. § 169 odst. 6 stavebního zákona (což žalobce konkrétně v rámci správního řízení namítal – viz odst. [25] odůvodnění tohoto rozsudku), přičemž tuto pochybnost uvádí i sám žalovaný na str. 9 odůvodnění odvolacího rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení výjimky. Jak vyplývá z citovaných listin Ministerstva dopravy, ministerstvo se nezabývalo otázkou ohrožení bezpečnosti silničního provozu či ohrožení zdraví a života osob, pouze v rovině údaje, že stavba představuje zásadní zdroj rušení provozu.

[32] Z uvedeného pohledu proto nemůže obstát důvod zamítnutí žádosti vyplývající z tvrzeného nedostatku naplnění podmínky pro vyhovění žádosti ve smyslu ust. § 169 odst. 6 stavebního zákona, podle něhož platí, že rozhodnutí o povolení výjimky nebo odchylného řešení podle odst. 2 – 5 lze vydat jen v dohodě nebo se souhlasem dotčeného orgánu, který hájí zájmy chráněné podle zvláštních předpisů, kterých se odchylné řešení týká. Správní orgány budou povinny v dalším řízení tuto vadu napravit, přičemž si především vyjasní, jaké jsou zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů (a jakých), kterých se týká odchylné řešení (požadovaná výjimka) a podle toho konkrétně odůvodní (tedy z jakých skutkových a právních důvodů) je dotčeným orgánem Ministerstvo dopravy či jiný orgán.

[33] V rámci řízení o umístění stavby se otázkou zajištění bezpečnosti provozu na přilehlých pozemních komunikacích vyjadřovaly orgány Policie ČR (dopravní inspektorát) jako orgán státní správy ve věcech bezpečnosti a plynulosti na pozemních komunikacích. Dopravní inspektorát Krajského ředitelství policie Zlínského kraje listinou ze dne 4. 2. 2014, č. j. KRPZ-10383-2/ČJ-2014-150506 sdělil, že podle zaslané dokumentace má být předmětné reklamní zařízení umístěno na p. č. x v k. ú. Kvítkovice u Otrokovic, kdy základy stavby se mají nacházet ve vzdálenosti 71,0 m od osy rychlostní komunikace R55, 73 m od osy silnice

I/49 a 57,0 m od silnice III/4973 v obci Otrokovice, část Vítkovice. Podle předložené žádosti se parcela, na které bude umístěno předmětné reklamní zařízení, nenachází v ochranném pásmu žádné z uvedených komunikací. Dopravní inspektorát po posouzení předložené žádosti sdělil, že nemá připomínky k umístění a provozování reklamního zařízení za předpokladu, že toto bude umístěno a provedeno podle předložené situace a budou splněny podmínky uvedené ve vyjádření. Bez toho, aniž by bylo jednoznačně stanoveno, kdo a z jakého důvodu je dotčeným orgánem hájícím chráněné zájmy podle zvláštních právních předpisů, kterých se odchylné řešení týká (což bude úkolem správních orgánů v dalším řízení), nelze zjistit, zda ohrožení bezpečnosti provozu na přilehlých pozemních komunikacích, ochrany zdraví a života osob nemělo být posouzeno či spoluposouzeno i jiným orgánem, než výhradně stavebním úřadem a žalovaným. Za uvedeného stavu soud souhlasí s námitkami žalobce týkajícími se nedostatečného odůvodnění shora zmiňovaných dvou nosných důvodů vedoucích stavební úřad a žalovaného k zamítnutí žádosti o povolení výjimky.

[34] Pokud jde o žalobní **námítky směřující proti rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí a proti navazujícímu odvolacímu rozhodnutí žalovaného**, uvádí krajský soud následující.

[35] **V odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu** je uvedeno, že stavba není v rozporu s územním plánem města Otrokovice, ani se Zásadami územního rozvoje Zlínského kraje, není ani v rozporu s cíli a úkoly územního plánování. Stavba nemá vzhledem k jejímu určení zvláštní požadavky na dopravní a technickou infrastrukturu. Je však v rozporu s požadavky prováděcích předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, což bylo zjištěno v řízení o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu. Vzhledem k uplatněným námitkám, které se týkaly především bezpečnosti silničního provozu na komunikaci v okolí navrhované stavby, dospěl stavební úřad k názoru, že stavba není v souladu s požadavky ust. § 90 písm. e) stavebního zákona, neboť její případnou realizaci by mohlo dojít ke zhoršení dopravní bezpečnosti, což není v souladu s veřejným zájmem. V průběhu řízení stavební úřad dospěl dále k závěru, že z hlediska volby lokality území v místě křížení tří dopravně velmi zatížených komunikací (R55, I/49 a III/4973) je umístění vhodné z komerčního pohledu vnímání reklam umístěných na stavbě, ale zcela nevhodné z pohledu účastníků silničního provozu. Z hlediska rozměrů stavby se jedná jednoznačně o dominantní stavbu, vzhledem k okolní zástavbě. Tato dominantnost bude mít z hlediska vnímání stejný negativní dopad na účastníky silničního provozu jako její situování. Z hlediska bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků nebo staveb jde o stavbu, která představuje zásadní zdroj rušení provozu na okolních komunikacích a tím bezpečnostní riziko mající vliv na ochranu zdraví a života uživatelů okolních komunikací. Uvedené argumenty je nutné chápat v souvislosti s požadavky, které musí být dodrženy v případě povolení výjimky. Stavební úřad dále uvedl, že na základě těchto argumentů lze jednoznačně dovodit, že nejsou splněny obecné požadavky na výstavbu.

[36] V odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o umístění stavby žalobce namítal nesprávnost a nezákonnost rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu. Žalobce dále namítal, že stavební úřad se v rozhodnutí opírá o toto nezákonné zamítnutí žádosti o povolení výjimky a dále poukazoval, že v předmětné lokalitě se vyskytují již povolené umístěné stavby pro reklamu. Žalobce

považoval argumentaci stavebního úřadu za obecnou, rozporuplnou a nepřesvědčivou. Namítal, že nebyl dostatečně zjištěn stav věci. Úvahy stavebního úřadu směřující k závěru zhoršení dopravní bezpečnosti považoval žalobce za spekulativní. Žalobce považoval argumentaci stavebního úřadu opírající se o ust. § 90 písm. e) stavebního zákona za zmatečnou, neboť v rámci řízení není uveden žádný dotčený orgán, ani konkrétní ustanovení zvláštního předpisu či jeho odůvodnění.

[37] Žalovaný v **žalobou napadeném rozhodnutí** dovodil nedůvodnost žalobcova odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu. Uvedl, že jedním z důležitých podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci bylo rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení výjimky, toto rozhodnutí je pravomocné a žalovaný je považuje za zákonné. Žalovaný odmítl žalobcovu námitku týkající se poukazu na obdobné stavby pro reklamu umístěné v okolí s tím, že se v předmětné věci nejedná o shodný či obdobný případ se stavbou poukazovanou žalobcem, neboť ta není umístěna v ochranném pásmu komunikace R55 a k jejímu povolení byly doloženy souhlasy dotčených orgánů.

[38] K námitce žalobce, že stavební úřad postupoval v rozporu s ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistil dostatečně stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (z hlediska ohrožení bezpečnosti a nesouhlasu dotčeného orgánu) tím, že stavební úřad jednal nesprávně s Ministerstvem dopravy jako s dotčeným orgánem, žalovaný uvedl, že podle ust. § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v ust. § 2 správního řádu. Žalovaný odmítl námitku žalobce, neboť stavební úřad se posouzením z hlediska ust. § 90 písm. e) stavebního zákona zabýval, dostatečně srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, že v řízení zkoumal, zda realizaci záměru nedojde k nepřiměřenému ohrožení nebo porušení práv a právem chráněných zájmů všech potenciálně dotčených účastníků řízení. Stavební úřad přihlédl k námitkám účastníka řízení – Ředitelství silnic a dálnic ČR – správa Zlín a posoudil volbu lokality území z hlediska bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků nebo staveb, výšku osazení reklamní plochy a její velikost, a to rovněž s ohledem na požadavky, které musí být dodrženy v případě povolení výjimky z obecných požadavků na využívání území. Vzhledem k tomu, že žádosti o povolení výjimky nebylo vyhověno, nebyl ani naplněn požadavek vyplývající z ust. § 90 písm. c) a e) stavebního zákona. Pokud se týká nesouhlasu žalobce, že stavební úřad jednal s Ministerstvem dopravy jako s dotčeným orgánem, žalovaný uvedl, že stavební úřad jednal jak s Ministerstvem dopravy, tak s Krajským úřadem Zlínského kraje, odborem dopravy a silničního hospodářství, kdy však pouze Ministerstvo dopravy se v průběhu řízení k podané žádosti vyjádřilo, z čehož lze usuzovat, že navrhované řešení se dotýká zájmů, které tento správní orgán podle zvláštních právních předpisů hájí. Žalovaný dále uvedl, že stavební úřad se zabýval aplikací ust. § 24d odst. 1 Vyhlášky v souvislosti s posouzením podle ust. § 90 písm. c) stavebního zákona. K námitce žalobce, že konkrétně nebylo uvedeno, v čem mohlo dojít ke zhoršení dopravní bezpečnosti, žalovaný uvedl, že přihlédl k námitkám účastníka řízení Ředitelství silnic a dálnic ČR – správa Zlín, který s realizací navrhované stavby vyslovil nesouhlas a posoudil volbu lokality území z hlediska bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků nebo staveb, výškového osazení reklamní plochy a její velikosti, a to rovněž s ohledem na požadavky, které musí být dodrženy v případě povolení výjimky z obecných požadavků na využívání území. Takové

posouzení stavebním úřadem nepovažuje žalovaný za spekulaci, ale za důsledné správní uvážení s ohledem na pravomocné rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o povolení výjimky. K námitce žalobce, že stavební úřad neprokázal, v čem je velikost reklamní plochy a výškové osazení rozporné se stavebním zákonem, žalovaný uvedl, že možností umístit navrhovanou stavbu se stavební úřad zabýval v řízení o povolení výjimky, kdy dospěl k závěru, že povolení takové výjimky není možné, neboť žalobce neprokázal, že řešením podle povolené výjimky nebude dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.

[39] K námitkám žalobce vztahujícím se k územnímu rozhodnutí soud uvádí, že správní orgány byly povinny posoudit předloženou žádost o umístění stavby žalobce postupem podle ust. § 90 stavebního zákona, podle něhož platí, že stavební úřad posoudí předloženou žádost v tom směru, zda je souhlasná a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu a e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popř. s výsledkem řešení rozporu a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

[40] Z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání územního rozhodnutí a z žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že správní orgány dovodily, že předložená žádost nesplňuje podmínky ve smyslu shora citovaného ust. § 90 písm. c) a e) stavebního zákona. Pokud jde o otázku, zda je žádost o umístění stavby souladná s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, bylo ze strany správních orgánů dovozeno, že předmětná stavba má být umístěna na pozemku rodinného domu, přičemž nesplňuje podmínky ve smyslu ust. § 21 odst. 4 Vyhlášky a žádost o povolení výjimky byla žalobci zamítnuta. Správní orgány uvedly, že v řízení o povolení výjimky bylo zjištěno, že stavba pro reklamu představuje zásadní zdroj rušení provozu na silnici I/49 a R55 ve smyslu ust. § 35 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Jak bylo však shora konstatováno, s ohledem na přezkum zákonnosti předmětného rozhodnutí o výjimce a navazujícího odvolacího rozhodnutí žalovaného, tato rozhodnutí neobstojí ve smyslu shora vytčených vad.

[41] V řízení následujícím po vydání tohoto rozsudku bude třeba nejprve, aby žalovaný vytčené vady napravil, resp. zajistil jejich napravení. Až poté bude možno dospět k závěru, zda je možná výjimka z ust. § 21 odst. 4 Vyhlášky. Stejně tak je v dalším řízení potřeba zjistit, zda a jaké dotčené orgány jsou povolány k zaujetí stanoviska, zda umístění předmětné stavby může ohrožovat bezpečnost silničního provozu na pozemních komunikacích. Jak bylo shora uvedeno, na žalovaném, resp. stavebním úřadu bude, aby si nejprve ujasnil, kdo je v řízení o žádosti o povolení výjimky dotčeným orgánem ve smyslu ust. § 169 odst. 6 stavebního zákona a poté je třeba zjistit, zda takovýto dotčený orgán vydá souhlas s udělením výjimky či zda je možná v tomto ohledu s dotčeným orgánem dohoda. Stavební úřad i žalovaný v předmětných rozhodnutích (jak co se týká žádosti o povolení

výjimky, tak žádosti o umístění stavby) uvedli vlastní úvahy, z nichž dovozovali ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, nicméně je třeba si nejprve ujasnit, zda a jaké dotčené orgány jsou povoleny se k této otázce vyjádřit a poté případně zajistit i jejich vyjádření, resp. vyjít z již zaujatých stanovisek.

[42] Stavební úřad i žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodili, že žádost není souladná s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. K této otázce stavební úřad uvedl, že posuzoval stavbu především z hlediska splnění požadavků vyplývajících přímo ze zvláštních právních předpisů nebo z konkrétních požadavků dotčených orgánů uplatněných v rámci územního řízení, přičemž ta jsou závazným podkladem pro rozhodování stavebního úřadu v konkrétním řízení. K této problematice však stavební úřad i žalovaný konkrétně uvedli pouze tolik, že především zohlednili námitky účastníků řízení, které se týkaly především bezpečnosti silničního provozu na komunikaci v okolí navrhované stavby, přičemž stavební úřad dospěl k závěru, že stavbou by mohlo dojít ke zhoršení dopravní bezpečnosti, což není v souladu s veřejným zájmem, který je stavební úřad povinen hájit (veřejný zájem spočívá v ochraně práv a právem chráněných zájmů zejména všech potenciálních účastníků řízení). Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí k této otázce dodal, že bylo přihlédnuto k námitkám účastníka řízení Ředitelství silnic a dálnic ČR – správa Zlín a bylo přihlédnuto k tomu, že žádosti o povolení výjimky nebylo vyhověno.

[43] V rozhodnutí stavebního úřadu není uvedeno, že by stavební úřad vycházel konkrétně ze stanovisek dotčených orgánů a jakých. Otázku týkající se tzv. dotčených orgánů řešil žalovaný k námitce žalobce spočívající v jeho nesouhlasu, že stavební úřad jednal s Ministerstvem dopravy jako s dotčeným orgánem. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že stavební úřad jednal jak s Ministerstvem dopravy, tak s Krajským úřadem Zlínského kraje, odborem dopravy a silničního hospodářství, kdy však pouze Ministerstvo dopravy se k podané žádosti vyjádřilo, z čehož lze usuzovat, že navrhované řešení se dotýká zájmu, které tento správní orgán podle zvláštních právních předpisů hájí.

[44] Krajský soud upozorňuje, že i v této otázce, obdobně jako v případě rozhodnutí o nepovolení žádosti o výjimku, je třeba si nejprve ujasnit, kdo je dotčeným orgánem podle zvláštních předpisů v předmětné věci (nyní: řízení o umístění stavby) a zjistit jeho (jejich) stanoviska. Takový postup však bude v případě samotného posouzení ve smyslu ust. § 90 stavebního zákona potřebný pouze v případě, že žalovaný, resp. stavební úřad, dojde k závěru, že jsou splněny podmínky pro povolení výjimky ve smyslu ust. § 21 odst. 4 Vyhlášky, neboť pokud by tomu tak nebylo, bylo by zjišťování okruhu dotčených orgánů a vyžadování jejich stanovisek ve smyslu ust. § 90 písm. e) stavebního zákona neúčelné, neboť jestliže by nebyly splněny podmínky pro povolení výjimky, bylo by třeba žádost o umístění stavby zamítnout, a to pro rozpor s ust. § 90 písm. c) stavebního zákona (šlo by o rozpor s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území) – viz také ust. § 51 odst. 3 správního řádu.

[45] V dalším řízení žalovaný, příp. stavební úřad, posoudí, zda jsou splněny podmínky pro povolení výjimky z ust. § 21 odst. 4 Vyhlášky, přičemž tuto otázku bude řešit znovu, neboť krajský soud shledal rozhodnutí o zamítnutí výjimky a navazující odvolací

rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné z důvodů shora vytčených vad. Jelikož však rozhodnutími týkajícími se žádosti o povolení výjimky nedošlo k přímému zásahu do práv žalobce a tato rozhodnutí nejsou samostatně přezkoumatelná postupem podle ust. § 65 s.ř.s., nemá Krajský soud v Brně možnost vyslovit i jejich nepřezkoumatelnost či nezákonnost v rámci výroků tohoto rozsudku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011 – 66, zejména odst. 34 jeho odůvodnění, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, sp. zn. 4 As 37/2005 a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 11. 1996, sp. zn. 6 A 183/94).

[46] S ohledem na shora uvedené skutečnosti shledal soud žalobu důvodnou, rozhodl proto o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení, v jehož rámci žalovaný vytčené vady napraví, příp. zajistí jejich napravení a je přitom vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku.

V. Náklady řízení

[47] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., z něhož vyplývá, že úspěšný účastník řízení má vůči účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu nákladů řízení, které ve věci vynaložil. Z obsahu správního spisu vyplývá, že takovými výdaji je výdaj za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Soud proto výrokem II. tohoto rozsudku rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, přičemž mu k tomu stanovil přiměřenou lhůtu. Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení (III.) vychází z ust. § 60 odst. 5 a ze skutečnosti, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. 11. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu